

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐργοστάσιον φυσιγγίων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Διατάσσει ο Ήσος — κατά το αόριστον Εδαγγέλιον — και υπακούουσιν οι μαθηταί. Το πλήθος των Ιχθύων πληροί αυτούς θάμβους και ο Κύριος ενθαρρύνει αυτούς, και από το χειρωνακτικό έργου των αλιείων, ανάγων αυτούς εις την ζωγραφειαν των ανθρώπων, επιβάλλει εις την καρδίαν αυτών τοσαύτην εις Αὐτόν πεποίθησιν, ὥστε, ἀφέντες πάντα, και πλοία και δίκτυα και Ιχθός, τρέπονται ἄλλην ζωὴν πνευματικὴν, ἀκόλουθοι γενόμενοι Ἐκείνου.

Ὅπως ἐκείνοι, πιστεύσαντες εις τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, μετήλλαξαν βίον, γενόμενοι πιστοὶ ἀκόλουθοι τοῦ Σωτήρος, οὕτω και πᾶς Χριστιανός, πιστεύων εις τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, δεῖλκει νὰ καταλίπη τὴν ζωὴν τὴν ἀκόλαστον και ν’ ἀκολουθήσῃ πιστῶς Ἐκείνον, Ὁπίτινος εἶναι ὁπαδός.

Εἰς τὸ καθήκον τοῦτο, τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Χριστιανοῦ εις τὸν Θεόν, ἡ ἐλευθέρη θέλησις τοῦ ἀνθρώπου ἐκδηλοῦται εις τὴν ὑψίστην αὐτῆς δρασίν. Διότι εις τὴν μετένοισιν και ἐπιστροφὴν ταύτην ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ὑψίσταται τοιαύτην μετατροπὴν, ὥστε ἀπαιτεῖται δυνάμις μεγάλη, ἵνα δυνηθῇ νὰ μεταστρέψῃ αὐτόν.

Ἡ πράξις αὕτη προσομοιάζει πρὸς τὴν πρᾶξιν ἐνὸς διοικητοῦ πλοίου. Τὸ πλοῖον ἔχει ὀρισμένην διεύθυνσιν, πρὸς τὴν ὁποίαν βαίνει ἀπαρέγκλιτον. Αἰφνης μία ἀκούεται φωνή, ἐν πρό ταγμα ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματός του κυβερνητοῦ, και τὸ τεράσιον τῶν ὀγκων πλοῖον, ὡς ἑλαφρὸν παίγιον, ὀρισταται τῆς δευτέρας διαταγῆς τὴν ἐκτέλεσιν, και διὰ μίαν μεταλλάσσει ἐναντίαν ἐντελῶς κατεύθυνσιν.

Ὅτιω και εις τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν κυριαρχῇ ταύτης ἐλευθέρη και ἰσχυρὰ θέλησις, ἐπιτάσσει ἡ θέλησις και τὸ ὄλον σύστημα τῆς ζωῆς και κινήσεως τῆς ψυχῆς μεταβάλλεται, ἄλλοισιν τρεπόμενον πορείαν.

Ἡ ἐπιστροφή αὕτη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πρᾶξις, καθ’ ἣν ὁ ἀνθρώπος ὑψίσταται εις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑψίστην δοκιμασίαν. Ὅταν στρεφόμεθα πρὸς τὸν Θεόν, ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὴν καρδίαν ἡμῶν, και λέγομεν πρὸς τὴν καρδίαν ταύτην, ἣτις εἶναι ἐπιμόνωσ προσκεκολλημένη εις τὴν φύσιν, και εις τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου : — Καρδία, οὕτω ζῶσα, καταστρέφεται, φθείρεται, ἀποθνήσκει. Ὁ θάνατός σου ὁμοιάζει πρὸς αὐτοκτονίαν, ἀλλ’ αὐτοκτονίαν οὐχὶ κοινήν, αὐτοκτονίαν, ἣτις καταδιδρῶσκει τὴν δυνάμιν ἡμῶν τοῦ ν’ ἀγαπήμεν.

Οἱ ἐκ βίου διαρθηρμένοι εις τὸν κατὰ Χριστόν βίον ἐπιστρέφοντες, ἔχουσι πληγὰς. Αἱ πληγαὶ διακρίνονται εις τὰ βλέμματά των. Οἱ ὀφθαλμοὶ των ἔχουσι κλάσσει. Αἱ πληγαὶ διαγιγνώσκονται ἐπὶ τοῦ μετώπου των : τὸ μέτωπον αὐτῶν εἶναι πληρὸς ρυτίδων. Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ παρόντος βίου, εις ὃν μετ’ ἀποφάσεως εἰσῆλθον, πρὸς τὸν πρότερον βίον, ἀπ’ οὗ μετ’ ἀποφάσεως ἀπεσπείσθησαν, διατηρεῖ ἀνεμνήσει, παράγει πικρίας, λύπην, δόλῳνην, αἰτινες πῖσαι εἶναι πληγαί, βασανίζουσαι τὴν συνείδησιν αὐτῶν, και ἐκπλύνουσαι τὸ παρελθόν, δημιουργεῖσαι σὺν τῷ χρόνῳ τὴν εἰρήνην τῆς ἐξηγησιμένης ἤδη ψυχῆς.

Και εις τὴν ἐπιστροφὴν ἡμῶν ταύτην πρὸς τὸν Θεόν ἀπαιτεῖται ἀπόφασις ὀριστικὴ και

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΕΙΔΙΑΜΑ

Εἶναι και αὐτὸ ἐν χαρακτηριστικῶν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τὸ ὁποῖον πάντοτε τὴν παρεκλογεῖ. Εἶναι ἐν κόσμῳ τοῦ βίου, ὅπερ παρέχει εἰς αὐτὸν ἐν θέλησιν. Εἶναι ἐν ἄνθρῳ, τὸ ὁποῖον ἀνθεὶ ἐπὶ τοῖς προσώποι, διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ ἀγνωστον τινα, πλὴν φευγαλίαν, ἐφαιότητα. Τὸ ὅμησαν ὄλοι αἱ ἐποχαὶ και ὄλων τῶν αἰώνων οἱ μοῦσαι, διότι εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν προνομιούχων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ ποίησις ὑπερ πάντα τὰ ἄλλα μετὰ τρυφερότητος ὅμησε και εἰς τὸ ὁποῖο ἐπέλεξε στεφάνους ἐγκωμίαν Ἐκείνος δέ, ὅστις μετ’ ὁπομοῆς θὰ ἀνεδίξει τὰ παραγωγικὰ τῆς ἀρχαιότητος πνευματικὰ ἔργα και βαθμηδὸν θὰ ἐφθανε μίχι τῶν ἔργων συγχρόνων γενεῶν, θὰ ἐβλεπεν ὄντως, ὅτι τὸ μειδίωμα συγκεντρώνει περὶ αὐτὸ στίχους εις ὄλας τὰς γλώσσας, στίχους ἐμπνευσμένους ἢ μὴ, οἱ ὁποῖοι ὁμως σκοποῦσι νὰ ἐκφράσωσιν ἕνα ἕλαινον και νὰ ἀπονεύσωσι μίαν χάριν εις αὐτὸ. Ἐάν δέ τις συνήθροισεν ὄλα αὐτὰ τῆς φιλολογίας τὰ ποιητικὰ ἔργα ταῦτα ἐπὶ τὸ αὐτὸ, θὰ παρήγε βιβλίον, κατὰ τὸν ὄγκον δυσκόλως εἰδίσιον ἀντίπαλον. Οὐχὶ ὁμως ἡ ποίησις μόνον και αἱ ἐικαστικὰ τέχνηαι πολλαὶ ὀφείλουσιν εἰς τὸ μειδίωμα ἢ ὅπερ και καλλιτέρον — τὸ μειδίωμα εἰς αὐτὰς. Εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ μουσεῖα ἀφθονοὶ εἰκόνας και γλυπτικὰ ἔργα πρόκεινται περὶ τοῦ μειδιάματος και αὐτὰ και λέγονται διὰ τῆς ἀφθονου αὐτῶν γλώσσης. Και ταῦτα πάντα, διότι εἰς τὸ μειδίωμα ὁ ἀνθρώπος ἀνεκαθεν ἐδειξεν ἀγάπην, συμπάθειαν και τρυφερότητα.

Πόσων δ’ αὕτη παρ’ αὐτῷ ὑπάρχει εἰς μέγαν βαθμόν, φανεροῖται και ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ νὰ παρῇ ὄλα τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα, ὄλα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἢ ἀσκήσι μετ’ ἐκείνου, ὅτι μειδίωμα. Σώματα ἀνοήτων ἢ ὀργανικὰ, ἀψυχα ἢ μὴ, στερεὰ, ὄγη ἢ ἀέρια, καθιστῶνται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου μειδίωμα περισσότερο και αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Ἡ δὲ μειδίωμα ἀνατολή, τὸ ἔρημον μειδίωμα τῆς θαλάσσης, και τὸ γαμῳέλο τοῦ βουνοῦ, εἶναι ἐκφράσεις, τὰς ὁποῖας θὰ ἀπαντήσῃ τις εις τὴν πρώτην σελίδα παντὸς ποιητικοῦ ἔργου.

Ἄλλ’ ἐνταῦθα δὲν προτίθεμαι νὰ προσθέσω τι εἰς τοὺς πρὸς τὸ μειδίωμα ἐπαίνους τῶν ἀνθρώπων, εἰς ν’ ἀποληθῶ μετ’ αὐτῶν ψυχρῶς τῆς ἀνθρωπολογίας ὀρισμούς. Ἀφίνω τοὺς μὲν νὰ τὸ ἀποκαλέω, τὸ ὁποῖον παρεπίσειον τὴν κλειδα, και τοὺς δὲ ἐλαφρὸν διαστολήν τῶν γελαστικῶν τοῦ προσώπου μῶν, ὁμοιοῦσ μόνον, ὅτι και τὸ ἐν και τὸ ἄλλο ἐξ Ἰσοῦ μοὶ ἀπερέσειον. Θὰ πειραθῶ ἐνταῦθα ὀλίγας γραμμὰς ὅσον ἀφορῇ εἰς τὰς μορφὰς τοῦ μειδιάματος, ὅφ’ ἂν τοῦτο ἐμφανίζονται εις τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, διότι τὸ μειδίωμα, καίτοι διὰ τῆς λέξεως ταύτης φημιρόνομεν ἐν τι, δὲν εἶναι ὁμοιον πρὸς ἐαυτὸ, οὕτω ἀνηκα πάντοτε εἰς τὰ αὐτὰ ψυχικὰ αἶσα.

Ἐχομεν π. χ. τὸ μειδίωμα τοῦ βρέφους — ἵνα δα’ αὐτοῦ ἀρχίσωμεν — ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν ἀποσπῇ τὸ βλέμμα ἢ μῆτιρ, εἰς ἣν συμβολίζει τοῦτο τὴν εὐτυχίαν και τὴν χαρὰν. Τὸ μειδίωμα τῆς ἀδωότητος, τὸ ὁποῖον ἐνθουσιάζει εἰς πάντα ἔχοντα καρδίαν, παρηγημένης ἡμέρας, ἀνηκούσας εἰς ἄλλον πλὴν κόσμον, και ἐκαναφέρει εἰς τὴν μνήμην πάντοτε τὸν ἀπαλασθέν τι παραδείσιον ἐπίσιον. Τὸ μειδίωμα τῆς γαλήνης, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὰ θέλησιρα ὄλα τῆς ψυχικῆς γαλήνης, τὴν ὁποῖαν πᾶς τις ὀνειροπολεῖ. Ἐκείνη τὸ μειδίωμα τῆς ἀποσπαστικότητος, τὸ ὁποῖον φανεροῖται τῶν ἐγελιστικῶν και ἀπορρησιατικῶν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι ὄρη γε ὁμως ἀνάγκη νὰ κόμωμεν μνείαν τοῦ μειδιάματος ἐκείνου τοῦ τρυφεροῦ, τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται εἰς ἀγαπώμενα πρόσωπα και λαμβάνεται παρ’ αὐτῶν. Ἐχομεν κατόπιν τὸ μειδίωμα τῆς χειρωνακίας και τῆς ἐκδικήσεως, τὸ ὁποῖον εἰκονίζει ἐν ταύτῃ τὴν φρεσὴν και τὴν χαρὰν ὑπὸ τὸ ταπεινοκτιστικῶν τῆς περιβλήμα.

Κατόπιν παρητηροῦμεν τὸ μειδίωμα τῆς γενναιοψυχίας, τὸ ὁποῖον, καίτοι πληγῆ ἀπὸ ψυχικῶν συντηρίματα και ἐρείσμα, καίτοι ἀπὸ κολάσεως και ψυχικῶν βασάνων ἀντελεῖ τὴν ὀραζὴν του, ἐν τούτοις ἀνίσχεται εἰς τὸ πρόσσωπον μετ’ ἄλλων

ὄπερ, ἐπὶ τοῦ τάφου φηέν, ἀντελεῖ τὸν χυμόν του ἀπὸ τοῦ ἀπορρησιατικῶν τούτου περιεχόμενον. Ἐπειτα τὸ μειδίωμα τῆς ἐνθαρρύνσεως, τὸ ὁποῖον τόσον παρηγόσιος ἱπιδροῇ εἰς τὴν ψυχὴν και τὸ ὁποῖον τόσον εἰρογεντικῶς παρέχουν ἴσῳ αἱ εὐγενεῖς κυρίαὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἰς τοὺς τραυματίας τοῦ πολέμου Μετ’ αὐτὸ τὸ μειδίωμα τῆς εἰρονείας, μετ’ ὁποῖον ἔχουσι προικισθῇ ἰδιαιτέρως προνομιούχοι τινας χαρακτήρες. Τέλος τὸ μειδίωμα τῆς ἀπιστίας, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἀνθρώπος χειρετῇ ὄλα ὅσα τῷ φαίνονται ἀκατόρθωτά.

Εἰς ταῦτα δὲ τὰ τυχαίως και ἀτάκτως συλλεγένεια παραδείγματα τοῦ μειδιάματος, προσθέσωτε και χίλια ἄκομη, και τότε ἴσως θὰ ἔχετε ὄλην τὴν ποικιλίαν τῶν μορφῶν αὐτοῦ. Ἄλλα και ταῦτα μόνον, νομίζομεν, ὅτι εἶναι ἱκανὰ νὰ δεῖξωσιν, ὅτι τὸ μειδίωμα εἶναι και αὐτὸ μία εἰκὼν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς και τῶν ποικίλων αὐτῆς καταστάσεων.

Τὸ μειδίωμα ὁμως, ὅπως ὄλα τὰ εἶδη τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς, παρεποιήθη και αὐτὸ, χάρις εἰς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ παραποίησις δ’ αὕτη προῦξήνησι και νέα εἶδη μειδιάματος, τὸ ὁποῖον φηται ἐπὶ τῶν γελασῶν, διὰ νὰ ὀβύση ἐπ’ αὐτῶν, και ὅπερ δὲν ὀφείλει τὴν ὀραζὴν του εἰς τὴν ψυχὴν, ἀλλ’ εἰς ἀναρῶς τινας τύτους τῆς συμπεριφορᾶς και τῶν τρόπων τοῦ φέρεσθαι.

Αἰφνης, τὸ μειδίωμα τοῦ ἀμαξηλάτου, μετ’ ὁποῖον οὕτως ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς ἀμάξης του και ὀποδέχεται ἕνα χονδρόσωμον κύριον, ὅστις τῷ ὀπόσεται καλὴν ἀμοιβήν. Τὸ μειδίωμα τοῦ ἐμπόρου, τὸ ὁποῖον προσφέρει εἰς τὴν πελάτιδά του, καθ’ ὃν χρόνον ἐπιτύλλεται ὀφάσματα. Τὸ μειδίωμα δύο κυριῶν ἀλληλοσυναντημένων εἰς τὸν χορόν, ἐνῷ αἰσθάνονται τὴν ὀρεξίν ν’ ἀλληλοσπαραχθῶσιν. Ὅλα αὐτὰ τὰ μειδίωματα δὲν εἶναι ἡ παραποίησις τοῦ ὀληθινοῦ μειδιάματος, και δια τὴν ὀραζὴν των εὐθύνεται τὸ Savoir-Vivre και μόνον. Ἐν τούτοις, δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν, κἀνεὶς δὲ δὲν θ’ ἀξιώσῃ τὰ νόθα ταῦτα και μίαν ἴστω γραμμῆς, ἐκτὸς τῶν γελοιογράφων τοῦ αἰῶνος.

Διὰ τοῦτο και ἡμεῖς, ἐκφράζοντες τὴν ἀπέχθειάν μας πρὸς ταῦτα, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐκδηλώσωμεν τὴν συμπάθειάν μας πρὸς τὸ μειδίωμα τῆς γενναιοψυχίας, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀνωτέρω ἀπεφρομεν και τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνδειξις εὐσταθοῦς χαρακτήρος ἀπέναντι τῶν καταφορῶν τῆς τύχης και τῶν περιστάσεων. Και δὲν εἶναι σύνθησις τὸ μειδίωμα τοῦτο. Εἶναι τόσαι πολλαὶ αἱ καταδρομαὶ και αἱ περιπέτειαι τοῦ βίου, και ὁμως σχεδὸν πάντοτε εἰμεθα ἀνίσχυροι νὰ τὰς ὀποδεθῶμεν μ’ ἐν μειδίωμα. Ἄλλ’ ἂν τὸ μειδίωμα τοῦτο δεικνῇ ὄλην τὴν ψυχικὴν γενναιοῦτητα, τὸ μειδίωμα τῆς ἐνθαρρύνσεως και παρηγορίας δεικνύει τὸ φιλάλληλον τῆς ψυχῆς κτὶ ἴσεται ὅς μία εἰδικὴ βοήθεια πρὸς ἐκείνον, ὅστις δὲν ἔχει ἀνάγκη ἢ ταύτης, εἶναι δὲ τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον μόνον αὐτὸ δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἐπαίσιως μᾶς ζητοῦσι τι, και ὅταν ἀκόρη δὲν ἔχομεν νὰ προσφέρωμεν ἕτερον τι. Διὰ τοῦτο, ἐνῷ γράσω τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐνθυμούμαι δύο στίχους ἐνὸς ἀγνωστοῦ συγγραφέως : «Μὴ ἀρηθῆτε, λέγει, ποτὲ βοήθειαν εἰς ἐκείνον, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἔχοντα ἀνάγκην ταύτης, μὴ ἀρηθῆτε ποτὲ παρηγορίαν εἰς μίαν τεθλιμμένην ψυχὴν, ἀλλὰ πρὸ πάντων μὴ εἰπῆτε, ὅτι δὲν ἔχετε τι νὰ τῷ δώσετε» προσφέρατε εἰς αὐτὴν ἐν μειδίωμα τοῦλάχιστον εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον κωστίζει τόσον ὀλίγον, και ὁμως . . . προσφέρει τόσον πολλὰ !

Ο. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

Ἄγνεια : Ἡ ἀγνεια τοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν δόξαν και τὰ σφάλματα θεωροῦνται προτερήματα εἰς τὴν μετριότητα και τὰ προτερήματα θεωροῦνται σφάλματα.

Ὁ οὐρανός εἶναι τῶν ὀνείρων κοιτὴς και τάφος.

(συνέχεια από σελ. 43)

— Τόσον μέγας! ἐψιθύρισε χαμηλά - χαμηλά, καὶ κατόπι μὲ φωνὴν ἑλευθέραν καὶ ἠχηράν: Δέστε, κύριε λοχαγέ!

Ὁ λοχαγὸς ἐπάθθησεν ὄσον ἠδύνοτο κοντὰ εἰς τὴν κλίσην, καὶ παιζῶν μὲ τὰ χρυσὰ κρόσια τοῦ ἵππου του, ἐσκέπτετο πῶς νὰ ἀρχίσῃ. Δὲν εὗρισκε τρόπον, οὐδὲ ἦτο εὐκόλον νὰ εὗρῃ, ἀλλ' ὁ πρῶτος υἱὸς ἤλθεν εἰς βοήθειάν του.

— Ἐλαβε πολὺ μέρος εἰς τὴν μάχην ἡ πυροβολαρχία σας, κύριε λοχαγέ!

— Μέρος εἰς τὴν μάχην; Ὅχι, δὲν ἔλαβε καὶ καλὸ ἀπλοῦς ἀποτελέσματα ἔκαμε μικρά, κόπου δὲμος ἔκαμε μεγάλους. Ἐτρέχαμεν τρεῖς ἢ τέσσαρες ὄρας χωρὶς νὰ ἀναπνεύσωμεν οὐτε στιγμήν. Ἐμπρός, ὀπίσω ὀπίσω ἔμπρός, σχεδὸν εἰς τοὺς αὐτοὺς πάντοτε δρόμους. — Λοχαγέ! μοῦ ἐφώνησαν, τρέφε νὰ πιάσῃς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ὄψωμα. — Καὶ ἡμεῖς δρόμο ἀμέσως. Μόλις ἐφθάναμεν ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἀμέσως ἄλλη ἀντίθετος διαταγή: — Γρήγορα, κάτω εἰς τὴν πρώτην σας θέσιν. — Καὶ πῶς ἐκατέληθη τρεῖς ἢ τέσσαρες φορές χωρὶς νὰ σιαματήσωμεν μίαν στιγμήν. Τὰ καὶ μὲνα τὰ ἄλογα! τὸ μέρος τους τὸ ἔκαμαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ ἤρξεν ἀλήθεια καλλιτέρα τυχή.

— Σκοτώθηκαν; — Τὰ περισσότερα. — Καὶ ἐσωθήκατε τέλος ποῦ;

— Τὴν θέσιν ἀκριβῶς δὲν τὴν γνωρίζω, διότι δὲν ἤξερα πῶς ὀνομάζεται, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τὴν ἀκοφὴν τοῦ τόπου. Ἦρθα εἰς τὸ μέσον τῆς κορυφῆς ἑνὸς λόφου ἀπὸ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον ἰστάμεθα, μέχρι τῆς κορυφῆς, τὸ ἔδαφος ἐκωλαίνεται τοσοῦτον, ὥστε ἦτο δυνατόν νὰ κρυβῆ ἐκεῖ ἀλόκληρος πυροβολαρχία ἀπὸ τὰ μύτια τοῦ ἐναντίου μας ἰσομήνου ἐχθροῦ. Ὅτι ἐφθιάσαμεν ἐκεῖ, ἐφαίνετο, ὅτι μακρόν, κάτω εἰς τὴν κοιλάδα, τρεῖς μεγάλοι ἐχθρικοὶ φάλαγγες ἐπροχώρουσαν πολὺ ἄργα καὶ ἐκινῶντο ἄλλοτε δεξιῶ καὶ ἄλλοτε ἀριστερῶ, ἀλλὰ πάντοτε ἐναντίον μας. Ἦσαν ἀκόμη καλὸ μακρόν ὁρῶν πολὺ ἤρχισεν νὰ διακρίνεται ἡ σημαία των καὶ νὰ λάμπουν αἱ λόγχαι των. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς μου διετάχθη ἀμέσως νὰ τρέξῃ μὲ δύο πυροβόλα εἰς τὴν δεξιάν πλευράν τοῦ λόφου. Εἰς τὴν κυρίαν θέσιν ἔμεινα ἐγὼ καὶ εἰς ἐπιφυλακτικὸς μου μὲ τέσσαρα πυροβόλα. Εἰς τὸ δεξιὸν πυροβόλον... — ἔδω ὁ λοχαγὸς ἐστράφη πρὸς τὸν μεγαλύτερον υἱὸν — ἦτο ὁ ἀδελφός σας.

Ὁ γέρον δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴν κίνησιν ἕως μὲ προσοχὴν καὶ ἀπάθειαν. Ὁ λοχαγὸς ἐξηκολούθησεν:

— Ἦτο εἰς τὸ δεξιὸν πυροβόλον, ἤρχισεν ἀμέσως τὸ πῦρ. Μόλις ἐγερμίσθη τὸ πυροβόλον, ὁ ἀδελφός σας, ὡς λοχίας, ἔτρεπε νὰ σκοπεύσῃ εἰς τὴν μεσοίαν φάλαγγα ὡς τοῦ ἐπρόσταθα. — Ἀμέσως μοῦ ἀπήντησε, καὶ ἔσκυψε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πρόσταγμα. — Νὰ σὲ δῶ, ἐπρόσταθα. — Ἐρησάσθη, ἔσκυψε, ἐπῆρε σημάδι, ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐφώνησε: — Πῦρ! καὶ ἀμέσως πρὸς τὸν ἀέρα εἰς κορυφῆς δένδρου ἀπὸ τὸ μέρος εἰς κεντρικῆς φάλαγγος. Ἡ φάλαγγς κινεῖται, ἀνοίγει, σκορπίζεται, οἱ ἀξιωματικοὶ τρέφου μὲ τ' ἄλογα ἔδω κ' ἐκεῖ, καὶ τέλος ὀλίγον κατ' ἄνω οἱ σιδηροὶ συμπύκνωσαν, ἡ φάλαγγς ἐπυκνώθη, ἐπιναιχίζε τὸν δρόμον. — Ἐδγε! τοῦ ἐφώνησε. Τὸ ἄλλο τώρα! — Ἐσκέπτεσεν ἄλλην μίαν φωνὴν καὶ ἄλλην μίαν φωνὴν ἡ βολὴ ἐπέτυχε. Ὁ γέρον ἐπέταξε τὴν κλινοστρωμνὴν μὲ τὴν καίμα.

— Ἦσαν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν. Ἡ φάλαγγς ἐπατήθη περισσότερον ἀπὸ τὴν πρώτην φωνὴν, καὶ πῶς αἱ ἀξιωματικοὶ ἀνεκροπίσθησαν εἰς τὰ πέρα, καὶ πῶς ἡ φάλαγγς ἀνεσχηματίσθη, πλὴν ἐστάθη. Τὴν ἴδιαν στιγμήν ἐφάνθησαν μακρόν τέσσαρα πυροβόλα νὰ φθάνουν τὴν γραμμὴν των πρὸν φάλαγγος. Τὰ δύο κεντροῦσθησαν μεταξὺ τῆς κεντρικῆς καὶ τῆς ἀριστερῆς φάλαγγος, τὰ δύο ἄλλα μεταξὺ τῆς δεξιῆς καὶ τῆς κεντρικῆς, καὶ

ἀνοίγουν σφοδρὸν ἐναντίον μας πῦρ. — Θάρρος, παιδιὰ! ἐφώνησε, στραφεὶς πρὸς τοὺς στρατιώτας μου ἰδοὺ εὐκαιρία νὰ τοὺς δεξιῶν ποῖν εἰμεθα. — Ἀρχίζουμ τὸ πῦρ ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβόλου. Αἱ φάλαγγες των ὑποχωροῦν ἀρκετὰ. Ἡ κεντρικὴ πλησιάζει ἐνα σπιτάκι πολλοί, φαίνονται, νὰ ἐμβῆκαν ἐκεῖ. — Λοχία! ἐφώνησε πρὸς τὸν υἱὸν σας, στείτε μίαν ὀβίδα εἰς ἐκεῖνο τὸ σπινάκι. — Ἀμέσως, ἀπήντησε μ' ἐκεῖνο πάντοτε τὸ ὄρος τὸ ἀτάραχον καὶ ἀποφασιστικόν. — Τὴν στιγμήν ἐκείνην περνοῦσε καλπάζων ὀπισθὲν μας εἰς συνταγματάρχης τοῦ ἐπιτελείου, ἤκουσε τοῦ; λόγους μου, ἐστάθη ἠγέρσιμος πρὸς τὸ δεξιὸν πυροβόλον, καὶ εἶπε: — Νὰ σὲ δῶ! — Πῦρ διέταξε τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ γενναῖος ἐκεῖνος νέος, καὶ βλέπομεν ἀπὸ τὴν στήθην τοῦ σπινάκου νὰ πηδοῦν ὑψηλὰ καὶ νὰ σφενδονίζονται ἐπὶ τῆς φάλαγγος πέτραις, κεραμίδια καὶ στίλοι, καὶ ἕνας σωρὸς στρατιωτῶν ὁρμῆ ἔλα καὶ σκορπίζεται ἔδω κ' ἐκεῖ.

Ὁ γέρον ἔστρεψε καὶ μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας τὰ σκεπάσματα τῆς κλίσης, ὡς νὰ προσεβλήθη ἀπὸ νευρικὴν κρίσιν.

— Ἐδγε! ἐφώνησεν ὁ συνταγματάρχης καὶ ἐχάθη με τὸ ἄλογο. Ἄλλὰ τὰ πυροβόλα των ἐχθρῶν ἐσημάδευαν ἐλαίρετα. Αἱ σφαῖραι των ἐκίπτον ὀκτὼ ἢ δέκα βήματα τριγύρω καὶ ἐχώνοντο βαθειὰ εἰς τὰ ἀβύθια των ἀγρῶν καὶ ἐσήκωναν σύννεφα ἀπὸ χώματα καὶ πέτραις, τὰ ὅποια κάθε λίγο ἐσκέπαζαν τὰ πυροβόλα καὶ τοὺς πυροβολητὰς καὶ τοὺς ἔχανα ἀπ' ἔμπρός μου. Μόλις ἐσκορπίετο τὸ σύννεφο, ἐφαίνετο πάντοτε ὁ υἱὸς σας νὰ ἔσκονίζῃ μ' ἕνα χαμόγελο τὸν λαίμαδέτην του, ἤσυχος καὶ ἀτάραχος, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχε δι' αὐτὸν κίνδυνος. Ἄλλὰ δὲν εἶχαμεν τύχην. Μία σφαῖρα ἔπεσεν εἰς τὸ μέσον ἐνὸς λόφου πεζικοῦ, ὅσας ὑπερήσκησε τὰ νῶτά μας, καὶ ἐσκότωσε τρεῖς στρατιώτας. Μετ' ὀλίγον ἕνα ἄλογο μας σκοτώνεται καὶ ἄλλα δύο πληγώνονται βαρέως. Αὐτὸ δὲμος ἦτο μικρὸ κακόν. Δὲν ἐπέρασεν δύο λεπτά καὶ ἀκούεται ἐν τρομερὸν τριζιμιον καὶ μία δυνατὴ φωνή: μία σφαῖρα ἀνατίναξεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν τροχὸν ἑνὸς πυροβόλου καὶ ἐξήλκωσε κατὰ γῆς δύο πυροβόλητας... Δὲν ἦτο τὸ πυροβόλον τοῦ υἱοῦ σας.

Ὁ γέρον ἀνέπνευσε, ὡς νὰ τοῦ ἔμεινε ἡ ἀλπίς, δα ὁ υἱὸς του ἐσώθη πλέον.

— Εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην, ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγὸς ἐνθυμοῦμαι, δα ὁ υἱὸς σας ἐκτύπησε μὲ τὸ χεῖρ τὸ μέτωπόν του καὶ ἐφώνησε: — Κροδιά, παιδιὰ! δὲν εἰμεθα χαμένοι! θὰ φυλάξωμεν ὀλίγον ἀκόμη τὴν θέσιν μας. — Ἄλλὰ δύο καινούργια πυροβόλα ἤλθον καὶ ἠνώθησαν μὲ τὰ τέσσαρα πρῶτα. Οἱ λόγοι τοῦ ἐχθροῦ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ φυλάξωμεν τὴν θέσιν μας. Αἰφνης ἀκούσαμεν ὀπισθὲν μας ἀιακτὸν θόρυβον βηματισμῶν, φωνῶν καὶ ὀκτω, καὶ βλέπομεν δύο τάγματα νὰ παρατάσσονται ἐν σπουδῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ ἀποκρούσουν ἐχθρικὴν προσβολήν. Μεταξὺ τῆς κορυφῆς καὶ ἡμῶν τὸ ἔδαφος, ὡς σὲ εἶπα, ἦτο βαθουλόν δι' αὐτὸ δὲν ἐσούμπερην εἰς τὸ πεζικόν μας νὰ καταβῆ μέχρι τῆς γρομμῆς μας. Μὰς ἐσκόπισαν νὰ ὑποχωρήσωμεν. Ἡ κεντρικὴ φάλαγγς ἤσχετο ἐναντίον μας μὲ ὁρμὴν. Ἐπερίμενα νὰ φθάσῃ εἰς ἀπίσταν βολῆς, καὶ διέταξα πῦρ μὲ βολιδόφορους ὀβίδας. Εἰς τὸ πρόσταγμα «πῦρ», ἠκούσθη ὡπὴν μία ἔκρηξις κεραυνοῦ, συνοδευμένη ἐπὶ ὀξύτατον σφυγμὸν, ἐσημάθη ἕνα μεγάλο σύννεφο σκόνης, τὸ ὅποιον μὰς ἀκέρωσεν ὅλην τὴν φάλαγγα, καὶ ὅτε διελύθη, εἶδαμεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ μίαν παραχῆν, μίαν δάσκασον, μίαν τρομερὴν σύγχυσιν ἀλλ' ἦτο ὁρῶν. Οἱ ἐχθροί, ἔτσι ὅπως ἦσαν, ὀργισμένους καὶ σκορπισμένους, ἐξηκολούθησαν νὰ ἀναβαίνουν μὲ τόλμην δὲν ὑπῆρχε κινδὸς διὰ χάρισμ' ἔτρεπε νὰ σώσωμεν τὰ πυροβόλα μας. Τὰ ἄλογα δὲν ἐφθάναν. — Μὲ τὰ χεῖρα! ἐφώνησε, κύριε! — Καὶ ἀμέσως τρέκοντα γὰρ χεῖρα ἤρπασαν τοὺς τροχοὺς, τοὺς ρυμῶς, τὰ στόματα, καὶ ἤρπασαν νὰ σέρουν ὅπια τὰ πυροβόλα. Ἀπὸ τὸ δεξιὸν πυροβόλον ἔλειπον εἰς πυροβολητῆς ὁ υἱὸς σας τὸν ἀντικατέστησε, ἤρπασεν ὁ ἴδιος τὸν ἀριστερὸν τροχόν... — Δόναμιν! ἐφώνησε, παλληκάρια! δόναμιν! — Ἄλλὰ τὸ διάστημα, τὸ ὅποιον ἔαρετε νὰ διαιρέσῃ τὸ πυροβόλον, ἦτο σαφῆ καὶ οἱ τροχοὶ βουλοῦσαν ἡ δόναμιν, ἡ ὅποια ἐχρυσάετο, ὅπως τὸ ἔκασθισον, ἦτο φοβερά οἱ πάντες ἐκεῖνοι γενναῖοι στρατιῶται κατέβαλον δόναμιν εἰκόσιν! Ἐφαίνοντο τὰ νεῦρα των χερῶν καὶ τὸν λαίμων ἐκείνων νὰ φουσκῶ-

νουν καὶ νὰ τρέφουσαν, ὅσιν νὰ ἤθελαν νὰ σπῶσιν τὸ δέγμα. Ἦσαν κόκκινα φωνά, ἔσταζαν ἰδρώτα. ἦσαν ἀγνώριστοι. — Θάρρος! ἐφώνησαν οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου. — Καὶ οἱ πυροβοληταί, ἀσθμαίνοντες καὶ γογγυζόντες, ἐδουλοῦσαν τὰς δυνάμεις των. Ἐν τούτοις ἤρχισαμεν νὰ αἰσθανώμεθα ὀπισθὲν μας τὰ βιαστικὰ βήματα των ἐχθρῶν καὶ τὰς φωνὰς των ἀξιωματικῶν. Ἐν τῆμα ἀκροβολιστῶν παρετάχθη εἰς τὸ μέτωπον τῆς ἐχθρικής φάλαγγος καὶ μὰς σφενδονίζε μίαν τρομερὴν χιλοζάν σφαιρῶν... Ἦμεθα δὲμος σχεδὸν ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν... Τότε ἐκλήρωθη...

— Ποῦ; ποῦ ἐκλήρωθη; ἠρώτησε μὲ ἀνυπομονησίαν ὁ ἀτυχῆς γέρον, ὡς νὰ ἤκουσε διὰ πρώτην φωνὴν τὴν εἰδησιν ἐκείνην.

— Εἰς τὸ πόδι. — Εἰς ποῖον μέρος;...

— Ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός, ἰδεινῶς, δὲμος γλυτώσῃ, τὸ ἐξωγαγόμενον μέρος τῆς δεξιᾶς κνήμης. Μόλις ἐκλήρωθη, ἔγούρισε μίαν στιγμήν καὶ εἶδε τὴν πληγωμένην κνήμην του καὶ ἐφώνησε: — Τίποτα! τίποτα! ἔμπρός! — καὶ ἐξηκολούθησε νὰ στρέφῃ τὸν τροχόν.

— Ἐδγε! δαίμονε μὲ σταθεράν καὶ ἠχηράν φωνὴν ὁ ἀσθναῖος.

— Ὡ! ναί, εἶπε! εἶπε ἀληθῶς! καὶ πρῶτα δὲν οἱ στρατιῶται, οἱ ὅποιοι ἦσαν τριγύρω, τοῦ ἐφώνησαν: εἶγε! Τὰ πάντε ἐκεῖνα παλληκάρια κατέβαλαν μίαν τελευταίαν προσπάθειαν, καὶ ἔσπασαν τὸ πυροβόλον μέχρι τῆς κορυφῆς. Ἐβγαλαν μίαν δυνατὴν φωνήν: — τὸ γλυτώσαμε! — καὶ πέσανε κατάκοποι καταγῆς. Ἐσηκώθησαν δὲμος ἀμέσως...

— Ἄλλ' ἔλα δὲμος, ἀνέκραζεν ὁ γέρον, καὶ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας του. Ὡ! τὸ ἤξευρά!... Ἐκλήρωθη εἰς τὸ πλευρόν...

Ἐκολούθησε στιγμὴ σιωπῆς.

— Μόλις τὰ πυροβόλα μας ἐπέρασεν τὴν κορυφὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγός, τὰ δύο τάγματα τοῦ πεζικοῦ ἀνοίξαν σφοδρὸν πῦρ κατὰ τοῦ ἐφορμῶντος λόφου. Τὸ δεξιὸν πυροβόλον ἐσώθη τριάνοντα ἀκόμη βήματα πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἐν ὅσο τοῦ ἔσουρον (ἔδω ὁ λοχαγὸς ἐσηκώθη ὀρθῶς), ὁ γενναῖος υἱὸς σας, ἐξηλωμένος καταγῆς καὶ πιέζων μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὴν πληγὴν του, ἐφώνησεν ἀκόμα δύο ἢ τρεῖς φορές: — Ἐμπρός! ἔμπρός! — Ἄλλὰ τοῦ ἐκόπη ἡ φωνὴ καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κάμῃ νεῦμα μὲ τὴν χεῖρα...

— Ὡ! φθάνει! λοχαγέ! ἐφώνησεν ὁ γέρον μὲ ἱκετευτικὴν φωνήν.

— Ἀκούσατε... Μόλις τὰ πυροβόλα ἐσταμάτησαν, ἐφθασαν τὰ ἄλογα μερικῶν ἄλλων πυροβόλων, τὰ ὅποια ἔπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ διέταξε νὰ τὰ ζέψουν ἀμέσως. Ὁ ὑπολοχαγὸς μου ἐπέζευσεν ἀμέσως καὶ ἐπετροῦσε τὴν ἐκτέλεσιν των διαταγῶν μου, ἰστάμενος ἀκίνητος ἔμπρός εἰς τὸ δεξιὸν πυροβόλον καὶ ἔχων τὰ νῶτά του ἐστραμμένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ τὰ ἄλογα εἶχαν ζευχθῆ καὶ ἐκείνος ἦτο ἕτοιμος νὰ στρέφῃ καὶ μοῦ εἶπῃ: — ἔτοιμοι — ὅτε ἔλαφρα αἰσθάνεται νὰ τοῦ σφίγγουν τὰ γόνατα στρέφει καὶ βλέπει...

Ὁ γέρον ἐανάχθη ἐπάνω καὶ ἤρπασε τὴν δεξιάν τοῦ λοχαγοῦ καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ μίαν κραυγὴν:

— Ποῖον;

— Τὸν υἱὸν σας, ὁ ὅποιος, ἐξηνητημένος καὶ ψυχρομαχῶν, ἐσώθη ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα, καὶ ἐφθασεν ἔως ἐκεῖ, διὰ τὴν δόση τὸν τελευταῖον ἀπασιμὸν εἰς τὸ πυροβόλον του καὶ τοὺς συντρόφους του. Ὅλοι οἱ πυροβοληταί τὸν περιεκύκλωσαν δύο τὸν ἐκράτησαν ἀπὸ τὰς μασχάλας καὶ τὸν ἐσήκωσαν εἰς τὰ γόνατα. Ἐκίνα καὶ τὰ δύο τοῦ χεῖρα, καὶ ἀνοίγε καὶ ἔκλειε τὸ στόμα του, καὶ ἐκτύπησε τὸν λοχίαν, σὴν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ εἶπῃ κῆν.

— Τὶ θέλεις, καλὸ μου παλληκάρη; τὸν ἠρώτησεν ὁ ὑπολοχαγός μὲ φωνὴν γεμάτην ἀπὸ συμπάθειαν καὶ ἐνθουσιασμόν. Τὶ θέλεις; — Ὑψος τότε τοὺς βραχίονας καὶ ἐσφίξε τὰς χεῖρας ὡς νὰ ἐνηγκαλιζέτο κἀνένα. Μία ἰδέα ἐπήλθε τότε εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν ἐπέταξε τὸ χεῖρ του εἰς τὸ στόμα τοῦ πυροβόλου, καὶ τὸν ἠρώτησε: — Αὐτό; — Ναί! ναί! ἐφαίνετο, ὅτι ἤθελε νὰ εἶπῃ μὲ ἐν κίνημα τῆς κεφαλῆς του καὶ ἐκδηλῶν ζωηροτάτην χαράν. Οἱ δύο στρατιῶται τὸν μετέφεραν ἔως εἰς τὸ πυροβόλον. Ἐκεῖνος τὸ ἐνηγκαλιζέτο, τὸ ἐσφίξεν εἰς τὸ στήθος του, ἀνεστέναξε καὶ... ἐξεφύγησεν.

(ἔπειτα τὸ τέλος) Ν. ΣΑΡΑΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ!

Εύρισκομαι εις τὸ κέντρον μιᾶς μεγαλοπόλεως, πρωτευούσης μεγάλου πολιτισμένου κράτους. Ἄρα πατεῖ τὸ πόδι μου ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ πολιτισμοῦ...

Τί εἶναι λοιπὸν ὁ πολιτισμὸς;

Ἀποπνικτικὴ ὁσμὴ βενζίνης μετὰ καπνοῦ μὲ κάνει καὶ πταρνίζομαι καὶ μοῦ δίνει πονοκέφαλον... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Ἀκούω γύρω μου κρότους πραγμάτων συγκρουομένων, σπάζομένων, σκονταφτόντων, κρημιζομένων, σχιζομένων, κυλιομένων... Γαυγίσματα, γκαρσίματα, μυκηθμούς, ἐκρήξεις... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Ἐνας ἄνθρωπος εἶναι γονατισμένος ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἔμπροσθεν ἑμοῦ τοῦ ἀσημάντου, καὶ μοῦ γυαλίζει τὰ παπούτσια ἀντὶ δεκάρας... Εἶναι δὲ ἔτοιμος νὰ μοῦ τὰ καθαρίσῃ μὲ τὴν γλῶσσαν ἀντὶ μιᾶς ἀκόμη δεκάρας... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Ἐνας ἄλλος ἄνθρωπος μαζεύει ἀπὸ χάμου ἀποσίγαρα, θέλει νὰ καπνίξῃ καὶ αὐτός!... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Ἐξωθι ἐνὸς θεάτρου βλέπω φωτογραφίας ἀπὸ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον παίζεται. Εἰς τὰς φωτογραφίας αὐτὰς ὑπάρχουν γυναῖκες μισόγυμνοι καὶ ἄνδρες ἐρωτοτροποῦντες μετ' αὐτῶν... Ὅλ' αὐτὰ γίνονται, ἐπειδὴ οἱ πολιτισμένοι ἄνθρωποι διεγείρονται καὶ ἀπολαμβάνουν ὅταν βλέπουν ἐπὶ σκηνῆς γυναῖκες μισόγυμνες, πουδραρισμένες καὶ βαμμένες, καὶ ἐρωτοτροπίας... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Πολυτελὲς αὐτοκίνητον περνᾷ μπροστὰ μου μετὰ θορύβου καὶ βρώμας. Ἐντὸς αὐτοῦ ὑπάρχουν δύο σοβαροὶ κύριοι, μὲ κατεβασμένα μωβιτρα καὶ τὴν δυσαρδέσκαιαν ἐπικαθημένην ἐπὶ τῶν φρεσκοξυρισμένων προσώπων των. Διατί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κλαίει; Διότι ἔχουν μερικὰ ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα

Ὁ στρατηγὸς Ρένγκκαμφ, ἀρχηγὸς τῶν Κοζάκων.

Ὁ Γερμανὸς στρατηγὸς Κλούκ.

τοὺς ἐνοχλοῦν καὶ σὰν δὲν ξέρουν τί νὰ τὰ κάνουν, βασανίζονται νὰ τὰ πολλαπλασιάσουν... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Βλέπω νεαρὸν κύριον, φοροῦντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κυλινδρῶσιδῃ καὶ ἀπαστράπτοντα πῖλον, ὕψους τριάκοντα ἑκατοστομέτρων, τοῦ ὁποῖου ὄμμος μόνον τὸ ἕν δέκατον ἔπαρκει διὰ νὰ καλύψῃ τὴν κεφαλὴν του. Τὸ ὑπόλοιπον εἶναι κενόν, ὅπως καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ φοροῦντος... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Βλέπω γυναῖκα ἰσταμένην εἰς τὴν γωνίαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ μιᾶν ἐπιγραφὴν κρεμασμένην ἔμπροσθέν της καὶ ζητοῦσαν χρηματικὰς εἰσφορὰς γιὰ τῆς ἀδέσποτες γάτες, ἐνῶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποῦ πεθαίνουν, τώρα μάλιστα μὲ τὸν πόλεμον, ἀπὸ τὴν πείναν... Εἶναι ἡ ζωφιλία. Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Βλέπω γυναῖκες νέες καὶ εὐρωστες, πουδραρισμένες καὶ βαμμένες, νὰ γυρίζουν πωλοῦσαι ἀντὶ ὀλίγων σεληνίων ἢ ἐνὸς γεύματος τὸ κορμί τους καὶ τὴν ζωὴν των... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Βλέπω νεαρὸν κύριον μὲ βελλάδα καὶ ὑψηλὸν πῖλον, συνοδεύοντα χαριτωμένην κοκόταν, ἢ ὁποία θὰ τοῦ καταβροχθίσῃ μερικὸς χρυσοκιτρίνας λίρας. Ὁ νεαρός, ποῦ λέτε, εἶναι σοβαρὸς καὶ ἀμίλητος, διατί; διότι φορεῖ βελλάδα καὶ ὑψηλὸν καπέλλον, διότι διέρχεται μέρος, ὅπου ὑπάρχει κόσμος καλοενδεδιμένος, διότι... διότι τέλος πάντων εἶναι πολιτισμένος, καὶ ὁ πολιτισμὸς ἀπαιτεῖ σοβαρότητα καὶ κατεβασμένα μωβιτρα... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Βλέπω τεμάχια ὑφασμάτων εἰς διάφορα χτυπητὰ ἢ βεβαμμένα χρώματα καὶ εἰς ἀπελπιστικὰ σχήματα, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς κυλινδρῶν ἀπαστράπτοντας, ἡμισφαίρια, ρεπούπλικες, σκούφους καὶ λοιπὰ εἶδη τῶν καλυμάτων, τὰ ὁποῖα φοροῦμεν ἐπὶ τῶν ἡλιθίων κεφαλῶν μας ἡμεῖς οἱ πολιτισμένοι, βλέπω, λέγω, ὅλ' αὐτὰ νὰ περιπατοῦν, νὰ τρέχουν, ν' ἀνεβοκαταβαίνουν, ὡς εἶδος κούρδισμένων νευροσπύστων... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Περιπατῶ ἐν μέσῳ διπόδων ὄντων, τὰ ὁποῖα καλοῦνται ἄνθρωποι, ὅμως αὐτὰ δὲν εἶναι ἄνθρωποι. Ἐάν δὲν ἐκινῶντο, εἴμπο-

ροῦσε κανεὶς νὰ εἰπῇ κάλλιστα πῶς εἶναι ἀπλῶς καὶ μονάχα πράγματα... Μωβιτρα παγωμένα, μάτια σβυσμένα καὶ χωρὶς ἔκφραση, χεῖλη σφικτοκλεισμένα μὲ πεσμένες μελαγχολικὰς γωνίες, κεφάλια κατεβασμένα... Εἶναι ἄνθρωποι, ποῦ σκέπτονται γιὰ τὴν ζωὴν, γιὰ τὴν ἐργασίαν, γιὰ μπιζίνες!... Ζωὴ θὰ εἰπῇ ἐργασία, μπιζίνες. Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

Κυττάζω γύρω μου νὰ ἰδῶ ἔκφραση, χαμόγελο, γέλιο, ζωὴν!... Μέσα σὲ μιᾶν μεγάλῃν πολιτισμένην πόλιν δὲν ὑπάρχει ζωὴ, δὲν ὑπάρχουν οὔτε καὶ ἄνθρωποι!...

Καὶ γυρίζω ἀκόμη μέσα στὸν πολιτισμὸν, βλέποντας καὶ ἀκούοντας πολλὰ πράγματα...

Μία γυναῖκα μὲ βρωμερὸν καὶ κουρελιασμένον σάλι, παμπάλαιον ψαθάκι, καὶ λερωμένην καὶ ἀπλυτὴν φάτσαν, πωλεῖ λουλούδια καὶ βόισκω ἀμέσως τὰ σύμβολα καὶ λέγω: Αὐτὴ ἡ βρωμερὰ καὶ ἀκάθαρτος γυναῖκα μὲ τὸ ψαθάκι εἶναι ὁ πολιτισμὸς, τὰ δὲ λουλούδια, ποῦ ἀρχίζουν νὰ μαραίνωνται καὶ νὰ καλύπτονται μὲ κάρβουνο, εἶναι ἡ ζωὴ, εἶναι ὁ ἄνθρωπος...

Νοιώθω τόσο βαθεῖα τὴν ἀντίθεσιν καὶ τόσο μεγάλην τὴν βεβήλωσιν τῶν λουλουδιῶν ἀπ' αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ὥστε τ' ἀγοράζω, διὰ νὰ τὰ σώσω ἀπὸ τὴν βρώμαν, τὸν μαρασμὸν καὶ τὸ κάρβουνο...

Ἄν ἤμποροῦσα νὰ κάμω τὸ ἴδιο καὶ διὰ τὸν κακομοῖρον τὸν ἄνθρωπον!... Ἄλλὰ εἶναι ἀργά! Τὸ κάρβουνο (τὸ ἐκχείλισμα τοῦ πολιτισμοῦ!) μᾶς ἔχει ποτίσει ὡς τὰ κόκκαλα!...

Κι' ἔτσι ἐγὼ ὁ ἡλίθιος κάθημαι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τῶν ἡλιθίων πλασμάτων καὶ γράφω αὐτὰ τὰ ἡλιθία πράγματα, διὰ νὰ διαβάσετε σεῖς, ἔξηπλωμένοι καὶ πίνοντες τὸν καφέν σας!... Εἶναι ὁ πολιτισμὸς!...

ΑΔ. ΚΑΠ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς εἰς τὰ βόρεια τῆς Περσίας φυλῆς τῶν Σαχσεβάν.

‘Ο Ιάπων ναύαρχος Κούρι.

‘Ο Σέβος αρχιστράτηγος Σιεφάνοβιτς.

φιάλας με ούνον της Βουργουνδίας, δώρον των φιλανθρώπων Παρισίων κυριών. Είς κάθε ρόφημα από το κρασί αυτό, ένομιζομεν, ότι θροσάνομεθα αυτήν την πατρίδα να μάς θωπεύη, να μάς παρηγορή δια τα δεινά μάς τόσον κουραστικής εις άγρίας χώρας έκστρατείας.

Αί ήρωίδες του ‘Ερυθρού Σταυρού.

Είς τον πόλεμον του 1870 πρώην φοράν έφάνησαν κυρίαί του ‘Ερυθρού Σταυρού, έλθούσαι εις την Γαλλίαν και εις την Γερμανίαν εξ άλλων χωρών της Εύρώπης. Η ‘Αγγλίς λαίδη Πιγκω εις το Μίτς έθαυμάσθη υπό των έμπολέμων δια την άφοσίωσίν της προς αυτούς. Τέλος, μολυνθείσα εκ πτωμαίνης, απήλθεν εις Σαιν Κεντίν, όπου απέθανε με φρικτάς άλγηδόνας, θύμα εύγενούς καθήκοντος. Προς δε, ‘Αμερικανίδες έμοίραζον δωρεάν τροφήν και ένδύματα, τα όποια τότε εις τους Παρισίους έπωλούντο εις άπιστεύτως μεγάλας τιμάς, αι δε ‘Ελβετίδες, με έλβετικά ύφασματα έοραπτον φορέματα, τα όποια διένεμον εις τός οικογενείας των έμπολέμων ή τους άπειροπληθείς πρόσφυγας. ‘Αλλά και από τός άλλας εύρωπαϊκός χώρας δέν έλειψαν αι γενναίαι έπικουρίαί. Αύτη ή αυτοκράτειρα της Πρωσίας Αύγουστα, Ιδιοχεί-

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ο ΕΡΩΣ
ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΒΟΥΝΑ

‘Εχουν περάσει πολλά χρόνια άφ’ ότου ό Πάβελ Γιουνιςτις, ό γλυκύς εκ Ποδγορίτσας ποιητής, τας νομικάς του συμπληρών σπουδάς έν Βουδαπέστη, ειχεν έρωτευθει την άφραϊαν μαυρομάταν συμπατριώτισσάν του Νατάλιαν Δόρμιτς, θετήν κόρην του εκεί ύποπροξένου της Ιταλίας.

‘Οπως όλοι οι μεγάλοι έρωτες, και ό ιδικός των δέν διήρκεσε πολύ, ‘Εχωρίσθησαν άθορόθως και άνευ άντεγκλήσεων, όπως όλοι αι γενναίαι ψυχαί, δια να διατηρήσουν άκμαίαν μέχρι τέλους ό εις του άλλου την ιστορίαν και την άνάμνησιν...

‘Αλλά τί άφραϊα πράγματα ένέπνευσεν εις τον ένδουσιώδη ποιητήν ό βραχύς εκείνος της Νατάλιας έρωσ, και εις τί άφραϊας γραμμάς άπεικόνισε προς αυτήν τας έμπνεύσεις του εκείνας!...

‘Εχουν περάσει έκτοτε πολλά, παραπολλά χρόνια.

‘Ο Πάβελ Γιουνιςτις απέδανεν, ή Νατάλια Δόρμιτς είναι σήμεραν γηραιά χήρα και άτεκνος. Τρία έτη μετά την χηρείαν της, έσχε την εύτυχη ιδέαν να δημοσιεύση μέγα μέρος της έπιστολογραφίας εκείνης του παρθενικού της φίλου. Τας έπιστολάς, πραγματικά άριστουργήματα καλλιλογίας και λυρισμού, έδημοσίευσε πρό τινων έτών το « Τσερνογκόρσκι Λίστ », ταύτοχρόνως δε σχεδόν και ή « Domenica » είχε δημοσιεύσει των περισσότερών έξ αυτών την μετάφρασιν. Διότι ό Γιουνιςτις, άριστος χειριστής και της ιταλικής, ήτο άλλοτε εις εκ των χαριστέρων εις πολλάς ιταλικάς έπιθεωρήσεις συνεργατών.

Την εκ του πρωτοτύπου μετάφρασιν μερικάν εκ των έπιστολών τούτων, εις τον γλαφυρόν μας συνεργάτην κ. Δημήτριον Μ. Μελισσόπουλον όφειλομένην, αρχίζομεν από του προσεχούς φύλλου, με την πεποιθήσιν, ότι προσφέρομεν μίαν πολύ άφραϊαν σελίδα εις τας άβράς και εύαισθήτους της ‘Επιθεωρήσεώς μας άναγνωστριάς.

ρος άπένευε το παράσημον του Σιδηρού Σταυρού εις πτωχήν ‘Αλοατινήν κυρίαν, ή όποια, έν τη άφοσίωσιν της προς τον πάσχοντα πλησίον, έδαπάνα δια τους τραυματίας αυτό το γλισχρον προτόν της καθημερινής εργασίας της.

‘Ο Γερμανικός ‘Ερυθρός Σταυρός διοργανώθη υπό την προστασίαν της Αυτοκρατείας Αύγουστας και περιέλαβεν άμέσως 80 χιλ. μέλη, ό δε Ρωσικός, ίδρυθείς τφ 1867 υπό την προστασίαν της Τσαρίνας Μαρίας Θεοδορόβνας σήμεραν έχει περιουσίαν 50 εκατομμ. ρουβλίον, έδρεύει εις πολυτελές μέγαρον έν Πετρούπολει και, μετά τετραετή φοίτησιν εις Ιδιαιτέραν Ιατρικήν σχολήν, παράγει νοσοκόμους δια τον πόλεμον και τα έντός και έκτός της Ρωσίας ρωσικά νοσοκομεία.

‘Ο Ιαπωνικός ‘Ερυθρός Σταυρός, ίδρυθείς τφ 1877, άνεγνωρίσθη υπό του Συνεδρίου της Γενεύης τφ 1887. Τα μέλη του ύποχρεούνται να παρακολουθήσουν τριετή θεωρητικήν και πρακτικήν Ιατρικήν φοίτησιν. Κατά τον τελευταίον ρωσοϊαπωνικόν πόλεμον αι γυναίκες του Ιαπωνικού ‘Ερυθρού Σταυρού άπεδείχθησαν έξοχοι εις το είδος των.

‘Εγκώμιον εις την γυναικείαν καλωσύνην.

Την πραγματικήν και άνεκτίμητον άποστολήν της γυναικός εις τον ‘Ερυθρόν Σταυρόν έχει άπαθανάτισει ‘Αγγλος ποιητής εις τας έξής έμνευσιμένας στροφάς του: « Με την θωπευακήν, την λεπτήν, την τρυφεράν επέμβασίν της, ό πληγωμένος στρατιώτης νομίζει, ότι λικνίζεται, ότι νανούριζεται, άπαράλλακτα, όπως φιλόστοργος μητέρα νανούριζει το αγαπητό της παιδί, δια να το κοιμήσιν ή να το κόμη να λησμονήσιν τον πόνον του. Σαματιφ κάθε άγωνία του επί τη ιδέη του θανάτου, όταν εκείνη, σπογγίζουσα τον ιδρώτα του μετώπου ή το αίμα της πληγής του, δμιλεί προς αυτόν γλυκά-γλυκά δια την μητέρα, την μηστήν ή την έρωμένην του. Η άγριωτέρα, ή πλέον άκαθεκτος όρμη ένός πολεμιστού, ύποκύπτει, μαλάσσεται με το χαμόγελο, με την θωπίαν μάς φιλοστόργου νοσοκόμου. Τί είναι δυνατόν να περιγράψη την καλωσύνην της γυναικός, όταν αύτη, άνάμεσα εις το σκοτάδι της φρίκης του θανάτου και της καταστροφής, έρχεται ως άγγελος παρήγορος, δια να παραμυθίση, να γλυκάνη τα δεινά εκείνου, ό όκοιος με την χαινούσαν πληγήν του άνακρύζει το φάσμα τρομακτικού, άγωνιώδους θανάτου; »

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ
Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(συνέχεια από σελ. 44 και 45)

Πώς διοργανώνονται.

Η έθιργετική επίδρασις του ‘Ερυθρού Σταυρού έχει πλέον κατανοηθή καθ’ όλον τον κόσμο και δια την περισσοτέραν και έπιμελεστέραν έδραίωσαν αυτόν κατοβάλλονται πλείοσαι όσαι μέριμναι, από παντός υπό των φιλανθρώπων κυριών. Ποίος άγνοεί την εύγενή προσπάθειαν, ή όποια προς τον σκοπόν τούτον και ένταύθα γίνεται δια την ‘Ερυθράν ‘Ημισέληνον; Διάφοροι γυναίκαί: Σύνδεσμοι, υπό την επίβλεψιν και την διδασκαλίαν διασήμων Ιατροχειρουργών, διδάσκατοι εις γυναίκας τον τρόπον του έπιδέσμου των πληγών και της άλλης αυτών περιποιήσεως. Χρησιμοποιούνται και άκτίνας του Ραϊντκεν και ό,τι άλλο απαιτείται δια την προετοιμασίαν μάς τελείως κατηρημένης νοσοκόμου. Είς ώρισμένον διάστημα θα δώσουν έξετάσεις, πρακτικάς και θεωρητικάς, επί άνδρεικέλων κατ’ αρχάς ή επί άσθενών άκολουθως εις τα νοσοκομεία. Η όφέλεια, άλλως τε, των τοιαύτων γυναικών έχει άναγνωρισθή και έν κωιφ είρήνης εις τους σταθμούς των πρώτων βοηθειών, κατά τα δυστυχήματα, τα όποια συχνά συμβαίνου εις εργάτας, κατά την έξίσκησιν του επαγγέλματός των. ‘Οσαι από τας κυρίας των άντιέρω Συνδέσμων δέν είναι δυνατόν να συνειθίσουν εις την θέαν του αίματος, της πληγής ή δέν έπιφέρουν τας είρωγιάς των πληγωμένων, συντροφεύουν τους άναρρώνόντας, τους διασκεδάζου με τερνά άναγνώσματα ή διηγήματα, ή προστίθουν την άλληλογραφίαν με τους οικείους των. Φαντάζεσθε δε τί επίδρασιν και τί έντύπωσιν προξενού εις τον στρατιώτην αι τοιαύται προς αυτόν προσφοραί των γυναικών της πατρίδος του. ‘Ο στρατηγός Γαλλιένη, ό όποιος εις τον σημερινόν πανευρωπαϊκόν πόλεμον έχει, ως γυναικόν, άνολόβει την άμυαν των Παρισίων, διαγείρει τα εξής:

‘Επί εξ συγγαίς μήνας έπολεμούσαμεν εις την περσιήν του ‘Ανω Νείγηρος εις την ‘Αφρικήν, πολλά δεινά έπιφέροντες από τας ένσλήσεις των άφραϊών και ίθαγενών και την άφάνταστον άνωμολίαν και Ιδιοτροσίαν του κλίματος και του έθιους. ‘Οταν έφθάσαμεν εις την Σενεγάλην, έφραμεν εις την σκηνήν του ‘Αρχιγενείου δέκα κούρια μεγάλα, άποστειλλόμενα από τον ‘Ερυθρόν Σταυρόν των Παρισίων. Περιείχον μικράς

16. Μεταξύ αδελφών.

Είς τὸν δρόμον ἡ Ἰσαβέλλα ἐσκέπτετο :

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν Ὀλιβιέ . . . Ἀλλὰ πῶς ; ἀρὰ γὰρ θὰ προφθάσω ;

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς, εὗρε μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ὄνομά τῆς. Ἦτο ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν Ὀλιβιέ. Ἐλεγεν :

« Ἰσαβέλλα, πρέπει νὰ σὰς ἴδω . . . , πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω . . . Τὰ εἰζεύρετε ὅλα, Ἰσαβέλλα . . . Δὲν τὸ ἀγνοῶ. Τὴν φοβερὰν ἐκείνην νύκτα σὰς εἶδα πλησίον μου εἰς τὸ ὄρος, ὅτε κινάτρομος ἐφευγον. Νομίζω, ὅτι ἀκόμη σὰς βλέπω ὡς φάντασμα ἐπὶ τῆς χιόνος, ὑπὸ τὴν σελήνην. Δὲν εἶστε τίποτε εἰς τοὺς δικαστοὺς, ἠθελήσατε νὰ μὲ σώσετε . . . Πρέπει νὰ σὰς ἴδω . . . , πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω . . . Ὡ! πόσον ταλαπωροῦμαι ! Μὴ νομίζετε, ὅτι ἡ μεγαλειότης μου λύπη προσέρχεται ἀπὸ τὸ ἐγκλημά μου . . . Ὁχι ! θλίβομαι, διότι σὰς ἀγαπῶ, ἐγὼ ὁ ἀνάξιος, ἐγὼ, ὅστις διὰ σὰς δὲν θὰ εἶμαι ἄλλο τι, εἰ μὴ πρόσωπον προξενῶν τὴν φρίκην. Πρέπει νὰ σὰς ἴδω . . . , πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω . . . , διότι αισθάνομαι, ὅτι τὸ πᾶν καταρρέει περὶ ἐμέ . . . Θὰ εὕρισκωμαι αὐριον, τὴν πρώτην ὥραν τῆς πρωίας, εἰς ἓν ἐγκαταλειμμένον σπίτι τοῦ βουνοῦ, εἰς τὸ σπατάκι ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ὅπου εὐρέθητε ἀπὸ τοὺς τελωνοφύλακας ἡ Μάρθα καὶ οἱ οἱ. Μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε, μὴ ἀπορρίψετε τὴν παράκλησίν μου. Θὰ εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποῦ θὰ σὰς ἴδω. Συγχωρήσατέ με, Ἰσαβέλλα, λυπηθῆτέ με ! »

— Ὁ Ὀλιβιέ εἶναι χαμένος, ἐσκέφθη ἡ Ἰσαβέλλα. Θὰ τὸν συλλάβουν ἀπόψε, ἂν δὲν τὸν συνέλαβον ἀκόμη. Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ !

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Πύργον, ἐζήτησε τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρε· τὸν περιέμενε μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐπέστρεψε. Τότε ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ὀλιβιέ. Ἐκεῖ οὐδὲν εἶχεν ἀλλάξει. Κατὰ γῆς μόνον μερικά ἐφημερίδες καὶ μερικά σχισμένα χαρτιά γραμμένα. Ὁ Ἰάκωβος ἐμάζευσε μερικά ἐξ αὐτῶν. Ἦσαν ἡ ἀρχὴ ἐπιστολῆς, γραμμένης ἀπὸ τὸν Ὀλιβιέ. Εὐκόλως προσήρμοσε μερικά καὶ ἀνέγνωσεν : « Ἰσαβέλλα, πρέπει νὰ σὰς ἴδω . . . , πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω . . . »

Ὁ Ἰάκωβος ἐτέθη εἰς σκέψεις.

— Ἄν ἔγραψεν εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν, ἐσκέπτετο, θὰ τῆς ἐσημείωσε καὶ τὸ μέρος, ὅπου θὰ εὕρισκετο. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἴδω τὴν Ἰσαβέλλαν.

Τὴν ἐπομένην πολὺ πρῶτὴ διηυθύνθη εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἔμενον αἱ δύο ἀδελφαί. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ὥρα, τὴν ὁποίαν ὠρίζεν ὁ Ὀλιβιέ διὰ τὴν συνέντευξιν. Ὁ Ἰάκωβος ἐβάδιζε μόνος τὸν ἔρημον τὴν ὥραν ἐκείνην δρόμον, ὅτε, ἀνάμεσα εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει, διέκρινε τὴν σκιαγραφίαν ἀνθρώπου προχωροῦντος. Ὁ Ἰάκωβος ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, διὰ νὰ διακρίνῃ καλλίτερον, ἀλλὰ πάντοτε μὲ προφύλαξιν, διὰ νὰ μὴ προδοθῆ ἡ παρουσία του. Οὐδεμία πλέον ἔμενεν ἀμφιβολία. Ἦτο ἐκεῖνος, ἦτο ὁ Ὀλιβιέ. Τὸν ἠκολούθησε μακρόθεν. Ὁ Ὀλιβιέ, ἀφοῦ ἐβάδισεν ἀρκετὸν, ἐλοξοδόρησε καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο σπατάκι. Ὁ Ἰάκωβος ἀπ' ἔξω παρεμόνευεν. Οὐδεὶς ἦλθεν εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο μέρος νὰ συναντήσῃ τὸν Ὀλιβιέ. Ἀπεράσισε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖνος.

— Πῶς ! σὺ ἐδῶ ; τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Ὀλιβιέ εὐθύς ὡς εἶδε τὸν ἀδελφόν του νὰ ἐμβαίη.

— Διατί ἐκλήτησαι, ἀφοῦ καὶ σὺ εὕρισκασαι εἰς τὸ ἴδιο μέρος ; Τί ἦλθες νὰ κάμῃς ἐδῶ ;

— Λίγο σ' ἐνδιαφέρει, ἄφες με μόνο.

— Ὁχι, σ' ἐζητοῦσα, καὶ ἐπειδὴ σὲ συνήτησα, μένω.

— Μ' ἐζητοῦσας ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέ τρέμων.

— Διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ ἓν εὐχάριστον νέον.

— Ἐμπρός ! εἰπέ το, ἡ τύχη δὲν μᾶς ἐσυνήθισε νὰ μᾶς εὐνοή.

— Ὁ πατέρας ἀπελύθη ἀπὸ τὴν φυλακὴν !

— Ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀθωότης του ;

— Ναί !

— Καὶ ὁ ἔνοχος ;

— Τὸν ἀναζητοῦν διὰ νὰ τὸν συλλάβουν.

— Καὶ τὸ ὄνομά του ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέ μὲ πνιγομένην φωνήν.

— Ὀλιβιέ, κόμης τοῦ Μπαρζεμόν, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ δυστυχὴς κατέπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος. Ἄλλ' ἠρώτησε :

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε ; ποῖος σ' ἐπήροσφόρησε ;

— Διάβασε αὐτὸ τὸ χαρτί !

— Μπᾶ ! ὁ χαρακτήρ τοῦ Μωμπόρν !

— Τὸν ἀναγνωρίζεις λοιπὸν ; Διάβασε, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Ὀλιβιέ ἔρριψεν ἓν βλέμμα εἰς τὸ σημείωμα καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὸ ἀπέδωσεν εἰς τὸν ἀδελφόν του.

— Εἶσαι λοιπὸν πλαστογράφος ;

— Δὲν τολμῶ πλέον νὰ τὸ ἀρνηθῶ.

— Ἄθλιε ! ἄθλιε ! Ὡστε καὶ σὺ τὸν ἐσκότωσας, διὰ νὰ πάρῃς πίσω τὰ γραμμάτια ;

— Ναί ! ἀπήντησε μὲ πολλὴν προσπάθειαν, ὡσὰν νὰ ἤθελε ν' ἀνακουφισθῆ.

— Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς ; Τὸ ἐγκλημά σου ἐγνώσθη, διατρέχεις κίνδυνον νὰ συλληφθῆς καὶ ν' ἀτιμάσῃς τὸν πατέρα σου.

— Σκέπτομαι νὰ φύγω. Ὀλίγα χιλιόμετρα μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὰ σύνορα. Ὅταν περάσω εἰς τὸ γερμανικὸν ἔδαφος, ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία δὲν θὰ εἰμπορῆ νὰ μ' ἐνοχλήσῃ.

— Ὡστε λοιπὸν τὴν φυγὴν ἐκλέγεις διὰ νὰ σωθῆς ; πολὺ ὠραία ! ἀπήντησε μὲ πικρὰν εἰρωνείαν ὁ Ἰάκωβος.

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάμω τάχα ; ξεύρεις κανὲν ἄλλο μέσον διὰ νὰ σωθῶ ;

— Ναί ! ξεύρω ἓν !

— Ποῖον ; ἠρώτησε μὲ ζωηρότητα ὁ Ὀλιβιέ.

— Τὸν θάνατον !

— Ἐσκέφθην καὶ αὐτόν . . . , μὰ δὲν εἶχα τὴν δύναμιν.

— Ἴδου ἡ σωτηρία σου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἐξάγων ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓν περιστροφὸν καὶ ρίπτων αὐτὸ πρὸ τοῦ Ὀλιβιέ.

Ἐκεῖνος παρετήρει τὸ ὄπλον μὲ φρίκην.

— Ὁχι ! δὲν θέλω νὰ ἀποθάνω ! ἐφώναξε.

— Μάθε ὅμως, ὅτι ἡ ζωὴ χωρὶς τιμὴν εἶναι χειροτέρα ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Ὁχι ! ὄχι ! δὲν θὰ ἀποθάνω ! ἐφώναζεν ὁ Ὀλιβιέ, ἀποθῶν μὲ τὸν πόδα τὸ περιστροφόν.

Ὁ Ἰάκωβος τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

— Πάρε το, τοῦ λέγει, εἶναι ἡ σωτηρία σου· ὅταν ἀποθάνῃς, θὰ λησμονηθῆ τὸ ἐγκλημά σου. Καὶ ἡ κοινωνία θὰ σοῦ τὸ συγχωρήσῃ.

Ὁ Ὀλιβιέ ἀπῆντα μὲ ἐπανειλημμένα : — Ὁχι ! ὄχι ! καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν ἔξοδον. Ὁ Ἰάκωβος τοῦ τὴν ἀπέκλεισε, πάντοτε προτείνων εἰς αὐτόν τὸ περιστροφόν. Ὁ Ὀλιβιέ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, προσπαθῶν νὰ τὸν ἀποθῆσῃ. Ὁ Ἰάκωβος ἐξηκολούθει νὰ προτείνῃ τὸ περιστροφόν. Ἐπνηκολούθησε μία μυστικὴ πάλη. Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν ὡς μεθυσμένοι. Αἴφνης ἐκπυρσοκρότησις ἐπνηκολούθησε καὶ εἰς ἓκ τῶν δύο κατέπεσεν αἰμόφυρτος. Ἦτο ὁ Ὀλιβιέ.

Ὁ Ἰάκωβος εἰς τὴν ἐκπυρσοκρότησιν τοῦ ὄπλου ἦλθεν εἰς ἑαυτόν. Ἐκυψε μὲ ἀγωνίαν πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἐφώναζεν :

— Ὀλιβιέ ! Ὀλιβιέ !

Ἡ φωνὴ του ἐπνίγητο ἀπὸ συγκίνησιν.

Ὁ Ὀλιβιέ ὅμως δὲν ἀπῆντα. Ὁ Ἰάκωβος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ του. Δὲν ἔπαυε πλέον.

— Ἀπέθανε λοιπὸν ; ἀνεφώνησε καὶ ἐτινάχθη ἔπάνω.

Ἐσπευσε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν. Εὕρισκετο πλέον εἰς τὸ δάσος· ἐβάδιζε παραπαίων καὶ μονολογῶν :

— Ὡστε, ὥστε ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα ; ἐγὼ ;

(ἀκολουθεῖ)

Κυρία,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὠραϊότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 71), δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

Η ΑΣΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

- Υπερτίμησις εἰς ὅλα, φίλε μου. Στὰ τροφίμα, στὰ κάρβουνα, στὰ εἶδη τῆς πρώτης ἀνάγκης, στὸ κάθε τι, ποῦ χρησιμεύει γιὰ τὴν συντήρησιν τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμως, τί περίεργον! Τὸ μόνον πρόβλημα, τοῦ ὁποῖου ἐξέπεισον ἐντελῶς καὶ ἐξηγετησίωθη ἀπολύτως ἡ ἀξία, εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ! Ἡ ζωὴ δὲν ἀξίζει τίποτε σήμερον. Τῶς τις καταλάβει; Χιλιάδες, τὰ νεανικά κορμιά, πέφτουν στοὺς πολέμους. Ὁργανισμοί, ποῦ εἶχαν μέσα τους τὰ στοιχεῖα νὰ χαροῦν χρόνια καὶ χρόνια τὸν ἥλιο, πέφτουν, ὅπως πέφτουν τὰ θεριμμένα σταχια στὸς ἀγρούς. Αἷμα, γερμάτο ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶπυρα τῆς ὑπάρξεως, χύνεται σὺν ἀχορησίο, χαλασμένο κρασί, στὸς δρόμους. Καρδιές, προφορισμένες γιὰ ὠραίους καὶ εὐγενικούς παλμούς, προσφέρονται σὺν τὴν περὶ πρόστυχη τροφὴν σὴν πείνα τῶν κοράκων. Ἐγκέφαλοι, ποῦ κρούβουν μέσα τους τοὺς μεγάλους θεοὺς τῆς σκέψεως, σφραδίζονται σὺν γρηγορησμένοι ναοὶ ἐπάνω στὰ χρώματα. Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει πιά κάμμιὰ ἀξία. Ποῦς τὴν λογαριάζει; Πέντε στὸν παρὰ!

Ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ὠμιλοῦσεν ἔτσι, ἦτο ἕνας ἐκλεκτὸς φιλόσοφος. Ἀγαποῦσε τὴν ζωὴν του ὅσο; Ὀλίγοι. Καὶ τὴν ἀγαποῦσεν ὄχι ἀπὸ πεζὸν ἀγαπᾶσθαι ἢ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου ἀπλῶς τὴν ἀγαποῦσεν ἀπὸ ἐκτίμησιν, ὡς καὶ τι ὠραῖον καὶ ὑψηλόν, ἄξιον ν' ἀγαπήσῃ, ἕνεκα ἀνωτέρων λόγων. Τὴν ἀγαποῦσεν, ὡς ἕνα ἐκλεκτὸν καὶ σπάνιον ἀνθος, τὸ ὁποῖον περιποιεῖται κάνεις μέσα εἰς τὸ θερμοκήπιον, τὸ ὁποῖον ποτίζει, κλαδεύει, γεμίζει μὲ τὰς τρυφερώτερας φροντίδας τὴν στοργὴν του καὶ τὸν ἔρωτα ἀκόμη.

- Τελείωσε! Ἡ ζωὴ δὲν ἀξίζει τίποτε πιά. Δὲν ἀξίζει, οὔτε ὅσον ἀξίζει ἕνα καρβέλι κρέθινο ψωμί... ξαναεἶπεν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐν τούτοις εἶχε πάντοτε τὸ τραπέζι του γεμάτο μπουκαλάκια, σκόνης, ὄστιες, δριμουλες, μεταλλικά νερά. Ἐκαμνε μασάζ, ἤλεκτρισμα, λουιρά καὶ καταιωνήσεις ὅλων τῶν εἰδῶν. Τὸ διαιτολόγιόν του ἦτο ἔργον βιολογικῆς σοφίας καὶ εὐαισθητοῦ ζυγοῦ. Τὰ βήμιατά του, ὁ ὕπνος του, αἱ διασκεδάσεις του, ὅλα μετρημένα. Τὸ πάχος καὶ ἡ ποσότης τῶν ρούχων του κανονισμένα μὲ τὸ θερμομέτρον καὶ μὲ τὸ βαρόμετρον. Ἦτο ὁ ἔραστής τῆς ἰδίας του ζωῆς.

- Πᾶμε νὰ φάμε, μὴ εἶπε
- Ποῦ; σὲ φαρμακεῖον;
- Στὴν ταβέρνα, σὲ τὸ μπακάλικο, ὅπου θέλεις!
- Δὲν θὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ σπίτι σου νὰ πάρομε τὸ ξανωφόριον; Κάνει ὑγρασία ἀπόψε.
- Δὲν βαρύνεσαι! Ἐ' ἀρθῶ ὅπως εἶμαι.
- Ἐχεις τοῦλάχιστον μαζύ σου τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ παγκρεόν;

- Ἀσπιδεύεσαι; τὰ πέταξα ὅλα στὰ σκουπίδια... Τὸν ἐκτύπησα ἀπορημένος.
- Τί μὲ κυτᾶεις; Δὲν σοῦ εἶπα; Δὲν τὸ κατάλαβες καὶ μόνος σου; Ἡ ζωὴ δὲν ἀξίζει τίποτε πιά. Μήπως εἶναι ζάχαρι ἢ ἄλμη; Ἡ ζωὴ εἶναι σήμερον τὸ πλέον ἐξηγετησίωτον ἐμπόρευμα. Πᾶμε...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΤΟ ΔΕΣΙΚΟΝ ΜΑΣ

- Κυριακὴ - ἡ μάλλον κοπιαστικὴ τῆς ἐβδομάδος ἡμέρα.
- Δέσπη - τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ χρονοκόπου.
- Δευτέρα - ὁ προξενητής τῶν σαλονίων.
- Μαγεία - ἡ εὐνοια γυναικῶν τινῶν.
- Μαγειρεῖον - τὸ κομμωτήριον τοῦ μαγείρου.
- Μακαρίτης - ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐξέπλυνε τὰ ἔκτακτά του καὶ δὲν ἀναμνήσκει ἢ ἀρετάς.
- Μαζιλέριον - ὅτι οἱ εὐτυχεῖς τοιαυτῶν ἔργων νὰ χρομῶνται. - Ἦκουσε ψιθυρίζοντα κίβητα ψυδῆ ἢ ἀληθείας. - Ἐπ' αὐτοῦ γίνονται κίβητα ἐξομολογήσεις.

ΖΑΧΑΡΙ!

Ἀπὸ δύο ἐβδομάδων προφέρεται ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων μας. Ἀλλοίμονον! Τὴν ἐπῆρε καὶ αὐτὴν ἡ ὁρμὴ τοῦ πολέμου. Κόλλου τὰ χεῖλη μας μὲ τὸ ὄνομά της, ἀλλά, δυστυχῶς, μένομεν ὅλοι μόνον μὲ τὴν ἀντήνησιν τῆς γλύκας της. Μὲ τὴν συχνὴν ἐπίκλησίν της μεταβάλομεν τὰ χεῖλη μας εἰς ζαχαρένια, διὰ τὴν πραγματικὴν ὁμως ζαχαρότητα τῶν ὁποῖων εἶναι εἰς θέσιν νὰ μᾶς διαβεβαιώσωσιν μόνον ὅσοι ἐκ τῶν δύο φύλων αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ φέρουν εἰς ἐπαφὴν τὰ φλογισμένα χεῖλη των. Εἰς τούτους ἔχει ἀποδαχθῆ, ὅτι καὶ χωρὶς ζάχαρι ἢ συνάντησις τῶν χειλῶν πάντοτε εἶναι γλυκεῖα καὶ μὲ τὸ περιπέσον ζαχαρομένη.

Ἀλλὰ διὰ τοὺς λοιποὺς θνητοὺς;
Ὡ! δι' αὐτοὺς ἡ λέξις ζάχαρι περὶ τῶρα ἀπὸ τὰ χεῖλη χωρὶς νὰ ἀφίση καὶ τὴν πρέπουσαν ζαχαρένια γλύκα, διότι, ἀλλοίμονον! μάτην, ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν, σὺν τὴν χαρὰ τοῦ μακαρίτου Ραγκαβῆ, τὴν ζητεῖ κανεὶς πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, εἰς ὅλα τὰ μικρὰ καὶ μεγάλα μπακάλικα τῆς πόλεως μας.

Ζάχαρι!

Κατήντησε τὸ περιπόθητο ὄνειρο, ἡ... πικρὰ ἀνάμνησις πάσης φυλῆς καὶ κάθε ηλικίας. Ποῦ νὰ εἶναι; τί νὰ κάμῃ; Ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπῆι τοῦ τεριακῆ καφετότου καὶ ἐξαφινίσθη ἀπὸ τὸ ἀπαραιτήτο γυριστὸ ἢ τὸ ραντιστὸ γλυκὸ καὶ τὸ κυδωνόπαστο τῆς ἐποχῆς. Σιγά-σιγά ἐγκατέλειψε τῆς κεντιάτικες βεγγεραῖς τῶν κερατῶν, τὰ μεγάλα σαλόνια, τὰ φαῖβοκλόκ, τὰ ἀπρέ-μυτί καὶ τὰ τσάγια τῶν νυστεγκέ. Ἐπαυσε κάθε σχέσιν της καὶ μὲ τὸ ὑπερηλικὸν προσωπικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ πρωϊνὸς καφὲς ἦτο τὸ τσάι τελείως ἀπηγορευθῆ, ἕνεκα... ἢ ἔλλειψίς της.

Ζάχαρι!

Ποῦ εἶσαι λοιπόν, καθυμένη; Ποῦς θὰ σὲ ἀναπληρώσῃ εἰς τὴν ζωὴν ἀκόμη καὶ τῶν νυκτερινῶν πασταϊζήδων καὶ τριγωναιζήδων, οἱ ὁποῖοι τῶρα, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, σὺν φθινοπωρινοῖ προάγγελοι, μὲ τοὺς χαρτοστολισμένους ταβλάδες των διαλαλοῦν τῆς πάσταις καὶ τὰ τρίγωνά των; Τὴν ἔλλειψιν δὲ τῶν τριγωναιζήδων περισσότερο θὰ αἰσθανθοῦν τὸ δουλικὰ, τὰ ὁποῖα, κατὰ κανὸνα ἀπαρῶντων, μετὰ τὰ ἀπαραίτητα ἐξαδέλφια, ἔπρεπε νὰ ἔχουν ὑπὸ τὴν τρυφεράν των εὐμένειαν καὶ προστασίαν καὶ τὸν τριγωναιζῆ, ποῦ σταθμεῖαι ὅσ τὴν γωνίαν τῆς συνοικίας των.

Ὁ Τολσιόι, εἰς ἕν ἀπὸ τὰ συγγράμματά του διὰ τοὺς ταλαιπώρους τῆς τύχης, γράφει, ὅτι ὁ πτωχὸς εἶναι πάντοτε ἡ λυδία λίθος, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποῖαν πειραματίζεται κάθε παλαιὰ ἢ νέα κακοδαιμονία τῆς ζωῆς.
Ἴδου λοιπόν μὰ νέα, ἄγνωστος μέχρι τοῦδε, ζαχαρένια δοκιμασία τοῦ πτωχοῦ. Δυστυχῶς ὁμως, κάθε ἄλλο παρά γλυκεῖα, ὅσον καὶ ἂν εἶναι... ζαχαρένια.

Ἄσ...

Μάθετε, ὅτι

διὰν ἐκκρεμάσῃτε τὸν τηλεφωνικὸν ἀποδέκτην οἰανδῆποιε ἡμέραν, οἰανδῆποιε ὦραν, οἰανδῆποιε στιγμὴν, ἢ τηλεφωνήτρια θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.

Ἡ τηλεφωνικὴ ὑπηρεσία οὐδέποτε διακόπτεται.

Ἀναχωρήσεις. - Ἀπῆλθε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς Ραιδεστόν ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Ἡρακλείας κ. Γρηγόριος, διὰ λόγους ὑγείας ἐπὶ τὴν διάστημα ἐνδημήσας ἐν βασιλευσῶν. Τὴν Α. Σ. κατ' οἶκον ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ἐπισκέφθη ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος, μέχρι δὲ τοῦ ἀεροπλοίου συνώδευσεν ὁ Δευτερεύων κ. Νεόφυτος.

Γάμος. - Λίαν εὐοικίως συνεδέθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Ὑψωμαθείοις δύο νεαροὶ ὑπόθεσις διὰ τοῦ ἀρρηκτοῦ δεσμοῦ τοῦ ὁμιναίου καὶ ὑπὸ τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, ὁ συμπαθὴς καὶ εὐελπίς νέος κ. Κωνστ. Παπιδόπουλος καὶ ἡ χαριτόβρυτος καὶ εὐειδὴς δεσποινὴς Μαρία Ἀλεξανδρίδου, παρανόμου γενομένης τῆς δεσποινίδος Ἀγλαίας Κοντοπούλου, ἀνεψιάς τοῦ νεονύμφου. Ραίων δι' εὐσῶμων καὶ θαλερῶν ἰων τοὺς οὕτως εὐαριστῶς συνδεθέντας, εὐχομαι αὐτοῖς τὸν βίον του διαρκῆ Μάϊον. - Β. Α.

Θάνατος. - Τῆ παρελθούσῃ Δευτέρῃ ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐν Γενῆ-μαγαλῆ τοῦ Βοσπόρου καὶ αὐθημερὸν ἐκηδεύθη μετὰ τῆς προσηκούσης παρατίξεως ἢ προσφιλεῖς σύζυγος τοῦ ἐγκρίτου τῆς πόλεως μας ἱατροῦ κ. Ἰωάννου Ἀρχελάου Ἐλεονώρα, ἀγαπητὴ εἰς πάντας τοὺς γνωρίζοντας αὐτὴν διὰ τὰ καλά της προτερήματα. Τὰ θεομὰ μας συλλυπητήρια εἰς τὸν ἀπαρηγόρητον σύζυγον.

Ἀλλαγὴ κατοικίας. - Ὁ ἱατρός καὶ γυναικολόγος κ. Ν. Βασιλειάδης μετέκρησεν εἰς Αἰναλῆ-Τουσομῆ, ἀρ. 33, ἀπαρτημὴν Ράλλη. Τηλέφωνον 610.

ΑΠΟ ΤΑΣ 'ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑΣ

Ε Ε Ε Ε Ε ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ..

Τὸ στοιχιωμένο παραθύρι
θὰ στέκῃ ἀκόμα σφαλιχτό!
τὸ στοιχιωμένο παραθύρι,
ποῦ ἕνα κεφάλι ὄνειρευτο

ἐπρόβαλλε γιὰ νὰ σκορπίσῃ
μὰ γοητεία κάθε δεῖλι,
ἐπρόβαλλε γιὰ νὰ σκορπίσῃ
ἀπὸ τὰ μάτια, ἀπὸ τὰ χεῖλη! ...

Τώρα κλεισμένο καθρεφτίζει
τὰ κίτρινα ποῦ πέφτουν φύλλα·
τώρα κλεισμένο καθρεφτίζει
κάποια θανάτου ἀνατριχίλα,

ποῦ ἀπ' τὰ δένδρα ὡς σὲ πρόσωπό μου
ἀπλώθησε σ' ὅλη τὴ φύσι,
ποῦ ἀπ' τὰ δένδρα ὡς σὲ πρόσωπό μου
μὴν ἀγωνίαν ἔχει σκορπίσει! ...

Μὲς στοῦ συντριβανοῦ τοὺς θρήνους
τοὺς στεναγμούς σου ξεδιπλῶνα·
μὲ τοῦ συντριβανοῦ τοὺς θρήνους
τοῦ δειλινοῦ τὴν πίκρα πίνω...

Τὰ δλόμαυρά σου τὰ μαλλάκια
μ' ὄχιτὰ ροδόφυλλα ἢ δόσι,
τὰ δλόμαυρά σου τὰ μαλλάκια,
ἐνῶ ἔσβυνεν, εἶχε ραντίσει.

Καὶ πικροστάλαξαν τὸ χαιρὸς
ἀπόσπερνοι ρυθμοὶ-θυμήσου -
καὶ πικροστάλαξαν τὸ χαιρὸς
μέσα στὴ θλιβερὴ ψυχῇ σου,

διὰν βαριόστηθη εἶχες κλάψει
- ὡ βράδου ποῦ δὲ θάφτης πιά! -
διὰν βαριόστηθη εἶχες κλάψει
κάτω ἀπ' τὴν πένθιμν ἰσιά! ...

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΑΦΑΓΥΣ

— Όταν πιει το βράδυ καφέ, μου είναι αδύνατον να κοιμηθώ.
— Σε μένα συμβαίνει το αντίστροφο.
— Άμα κοιμηθώ, μου είναι αδύνατον να πιω καφέ.

— Γιατί ή γη είναι θηλυκό γένος;
— Διότι κάνει δέν γυρίζει τα χρόνια της.

— Εφώνησαν τρεις γιατροί εις συμβούλιον.
— Συνεφώνησαν;
— Στην τιμήν μόνον!

Κυρία. — Όταν ξυπόρεις να σιδερώσης Νέα ύπηρέτρια. — Μάλιστα, κυρία.
Κυρία. — Και πώς θα έννοήσης άν το σίδερο είναι πολύ ζεστό;
Νέα ύπηρέτρια. — Από την μυρωδιά των κλισμένων ρούχων!

Έν τφ Ζωγραφιάφ.
Ο κ. Σάγγας:
— Νά δ' μόνοσ τρόπος γιά νά βγάξω τούσ μαθητάσ μου φωστήρασ.

— Σοβ έχονται οί πόνοι συχνά, κίφ Δημήτρη;
— Κίφτε πέντε λεπτά, γιαιτρέ μου.
— Και βαστούνε πολύ;
— Όσ μισή ώρα.

Άφρον άωτον αίσιοδοξίας:
— Νά είναι κίνεις παντρεμένος και εύχαριστημένος.

Υπηρέτρια και κυρία:
— Θα φύγω, κυρία, και θα αισθανθήτε την έλλειψιν...
— Πολλών πραγμάτων από τό σήτι.

Έκείνη. — Γιώργο, άρχίζω νά πιστεύω, ότι αγαπώ περισσότερο τόν Τζών από σένα και...
Έκείνος. — Και τό δακτυλίδι ποθ σού δωκα;
Έκείνη. — Δέν πειράζει. Ό Τζών μου επιτρέπει νά τό φορώ.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Οι κύριοι εμπόλεμοι του πανευρωπαϊκού πολέμου, από μας έχασαν με τον τρομακτικόν τρόπον του αλληλοσκοτωμού των, τώρα μας σκοπίζουν και με τας αλληλοδιαφθοράς των. Όχι, ήμεεις νικώμεν! Όχι, μη πιστεύετε εκείνους, μάς ξεφρονίζουν καθημέραν με τὰ άνακωνοθέντα τους. Και ό κόσμος άπορεί πώς από αυτά να ξεχωρίση την αλήθειαν. Όμοιάζουν δηλαδή απαράλλακτα της κεράσιος του μαχαλά, που αλληλοαυραδιάζονται στην άρχήν, διά να καταλήξουν 'σ τόν κωπηά με της γαλένιζαις. Η διαφορά είναι, ότι της γαλένιζαις άντικατέστησαν τὰ θαυμάσια φωνικά τους όργανα και ή τουραίνη, που κάρνει σ'άνη και τους σκοτωμένους. Άξιος ό μισθός των διά την πρόσδον και την φιλανθρωπίαν των.

Κατόπιν από όλα αυτά, έβγηκε 'σ την μέση και τό ζήτημα της άπονομής του βραβείου Νόμπελ ή βραβείου της Ειρήνης, όπως συνήθως λέγεται. Και διερωτώνται, πώς και τίς ποίον θα άπονεμηθί τό βραβείον αυτό με τών έφρετινών ξεσηκωμό 'σ τὰ όπλα. Φαντασθήτε τόσην, άν οι αλληλοσκοτωμένοι Εύρωπαίοι έχουν την άξίωσιν να διακεκώσουν και βραβείον Ειρήνης! Μά τότε, διατί τόση να μη τό διακεκώσουν και τόσος άλλος λαός της Άφρικής, άκόμη και οι Χερσός; Μήπως και αυτοί δέν εύχαριστούνται να βλέπουν να χύνεται άνθρώπινον αίμα; Τό δικαιότερον θα είναι, τό βραβείον Νόμπελ να άπονεμηθί εις τόν πτωχόκοσμον, ό οποίος με τόσην ύπομονην τρεβή τόν διάβολόν του με την σημερινήν άκρίβειαν της ζωής.

Φίνεται δέ, ότι οι πανευρωπαίοι, αλληλοσκοτωμένοι, ζηλεύουν την ήσυχίαν, που έχουν εις τόν Αίμον, και άγωνίζονται, με χίλιαις δυό ύποσχέσεις, να τους κάρουν να πέρουν μέρος 'σ τό φοβερόν αίματοκύλισμα. Ό πειρασμός είναι πολύ δυνατόσ και ό Θεός να τους φυλάξη άσκανδαλλιστούσ 'σ τό τέλος. Τό βέβαιον είναι, ότι δύσκολα, πολύ δύσκολα, προφυλάσσεται κανείς από μιά τέτοιαν επικίνδυνον κολλητικήν γειτονικήν άρρώστειαν, με όλα τὰ προφυλακικά μέτρα, που έχουν λάβει.

Τό Σταυροδρόμι απέκτησεν από ήμερών την χειμωνιάτικη του όψιν. Τά γουναρικά και οι κατηρέδες των κυριών μας έκομαν την πρώτην ήμφάνισιν των, χωρίς όμως άκόμη να παραμερίσουν και τὰ ήμίγυρα των γυναικείων σωματιών. Εύαγγελικώταται, βλέπετε, οι κυρία μας! κίνεισ ποιόν και τό άλλο δέν άφύνον. Εύαγγελικώταται δέ άκόμη, διότι δέν άφρονται 'σ άγαπών και τους πλησίον τους, με την διαφοράν, ότι ή άγάπη αυτή πληρώνεται, και άκριβοπληρώνεται, από τών άφροντιών πλησίον. Έρωτήσατε αυτών περί λογαριασμών δια κισέλλα και φορέματα και άλλην κωφελαρίαν, και θα λάβετε κίποιαν ιδέαν περί της άκριβοπληρωμένης αυτής άγάπης. 'Ταίλ ή μπελιάς, σου λέγει ό άλλος. Πάντοτε όμως μπελιάς δια τών κωφελοζήν τών σζύζων.

Οι κυνηγοί μας έφίτες είναι άπαρηγόρητοι διά την έλλειψιν όρτυκίων. Και ξεύρετε τί καθμός μεγάλος είναι δι' ένα κυνηγόν, όταν δέν βρείσκη κυνήγι; Ξεσπάνειτότε 'σ της μανιζάνες και 'σ της ντομάτες και μ'αυτές φρουσκώνει την κυνηγετικήν του τσάνταν, γιά τού κόσμου τὰ μάτια. Ούτε είναι έφίτες καιρός δια κυνήγι με «άσημένα σκάγια», όπως συνήθως λέγουν οι κυνηγοί, ένεμα ή... άναπαραδιά. Τό άνεξάντητον κυνηγετικόν ψευδολόγιον έξάπαντος θα δικαιολογήση με κάποιαν ψευτιάν την έφρετινήν έλλειψιν του κυνηγίου. Από κίποιον μάλιστα κυνηγόν έχει άκουσθή, ότι δέν σκοπώναι έφίτες κυνήγι, διότι δέν έχει σκάγια, τὰ όποια τράβηξεν ή Εύρώπη 'σ τόν πόλεμον. Είθε να συνέβαινε κίτα τέτοιο, καύμενε κυνηγέ, άφου δέν ήμασθεσ άκόμη, ότι 'σ τών πόλεμον δέν δουλεύουν τὰ κυνηγετικά σκάγια, αλλά τὰ μυδραλλιοβόλα, τὰ σράπνελ και τὰ ρέστα.

Σ την γενικήν δέ άνακατοσοδραν του κόσμου δέν λείπουν και οι αιώνοιο και άπαρασάλευτοι γλεντιζέδες. Ένας όμιλος τοιούτων από τὰ Ταταόλα, ως μόνην σκέψιν έχει τό άξιατζήλημα 'σ τό βαπόρι τό βράδυ κατά τό από Γαλατών έως 'σ τό Παντείχι ταξιδιόν του. Τηλεφωνικώς οι του όμιλου συνεννοοσνται γιά τόν μεζέ και τὰ παρεπόμενα. Μερικοί ειπαν, ότι συναγωνίζονται τὰ μυθώδη εις κέφι και γλέντι ταξίδια των δολλαριοσίων με τὰ ύπερωσκάπνεια, και άλλοι, ότι θέλουν να μάς δείξουν τού κόσμου τό προσωρινόν και τό μάταιον. Θα διαφωτίσουν, βεβαίως, τόν κόσμον περί τούτου οι πρωτότυποι αυτοί γλεντιζέδες, όταν σιγά-σιγά, γιά τό κέφι των, αντί τηλεφώνου, άρχίζουν να κάρνουν χρήση και άσφματου.

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΕΡ. Γ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΡΘΟΠΕΔΙΣΤΗΣ
ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΜΠΕΡΚ - ΠΑΛΕ
Κατασκευή ορθοπεδικών μηχανημάτων
εισ σελιουλούς.
Όροι έκασ. : 2-5.
ΠΕΡΑΝ, ΟΔΟΣ ΣΟΦΙΑΛΗ, 32

STEINS
ORIENTAL
STORES LTD

Διά να προμηθευθήτε
ΕΙΛΑΓΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΟΜΟΜΕΤΕΡΑ
έξόχου καλαισθησίας
δι' άνδρας, γυναίκας και παιδία
έπισκεφθήτε τὰ Καταστήματα

STAÏN
ΕΝ ΓΑΛΑΤΑΙ
Πέρων και Πόλεσ.